

שנינו במשנה: **ומה בין איש לאשה?** — האיש פורע ופורם, ואין האשה פורעת ופורמת:

תנו רבנן: נאמר בתורה בפרשת נגעים [ויקרא יג מב]:

”וכי יהיה בקרחת או בגבחת נגע לבן אדמדם, צרעת פורחת היא בקרחתו או בגבחתו. איש צרוע הוא, טמא הוא. טמא יטמאנו הכהן, בראשו נגעו.”

ממשמע שנאמר **”איש”**, אין לי אלא איש שהוא מיטמא בנגעים, **אשה** — מנין שהיא מיטמאה בנגעים?

תלמוד לומר בפסוק שלאחריו **”טמא יטמאנו הכהן, בראשו נגעו. והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים”**.

שלא היה צריך לומר אלא **”בראשו נגעו. בגדיו יהיו פרומים”** שהרי ברור הדבר שבצרוע הכתוב מדבר, ולכך הוסיפה התורה ואמרה **”והצרוע אשר בו הנגע”**, כדי לומר לך: **הרי כאן שנים מצורעים**.

כלומר, לרבות מצורע שני, נוסף, מלבד מן ה”איש”. והיינו האשה.

שמה תאמר, **אם כן**, שגם אשה נעשית מצורעת ומטמאה בנגעים, **מה תלמוד לומר בתחלת הענין ”איש”?** —

לא כדי למעט את האשה מנגעים, אלא **לענין שלמטה** [האמור למטה], דהיינו **”בגדיו יהיו פרומים”**, וכדי ללמד: רק **האיש פורע ופורם**, אך אין אשה פורעת ופורמת.

שנינו במשנה: **האיש מדיר את בנו בנזיר, ואין האשה מדרת בנה בנזיר:**

אמר רבי יוחנן: דין זה, הלכה למשה מסיני היא **בנזיר**.

שנינו במשנה: **האיש מגלח על נזירות אביו, ואין האשה מגלחת על נזירות אביה:**

אמר רבי יוחנן: הלכה למשה מסיני היא **בנזיר**.

שנינו במשנה: **האיש מקדש את בתו, ואין האשה מקדשת את בתה:**

ומפרשין טעמא, משום דכתיב [דברים כב טז] **”ואמר אבי הנערה אל הזקנים, את בתו נתתי לאיש הזה”**, הרי שתלה הכתוב את נתינתה לאיש — באביה.

שנינו במשנה: **האיש מוכר את בתו, ואין האשה מוכרת את בתה:**

ומפרשין טעמא, משום דכתיב [שמות כא ז]: **”וכי ימכור איש את בתו לאמה”**, ולמדנו מכאן: **”איש”** ולא אשה.

שנינו במשנה: **האיש נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה:**

ומפרשין: **מאי טעמא?**

משום שנאמר [ויקרא כד יד]: **”הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה וסמכו כל השומעים את ידיהם על ראשו ורגמו אותו כל העדה”**.

ויש לדון: **מאי, מה בא ”אותו” למעט?**

אילימא, אם נאמר, **אותו ולא אותה**, לומר שאין האשה נסקלת כלל —